

Ο αδερφός του Αϊ Βασίλη

Μια φορά και έναν καιρό, σε μια χώρα μακρινή, ζούσαν δυο αδέρφια τόσο ανόμοια μεταξύ τους που αν ήθελες με δυο λέξεις να τους περιγράψεις αρκούσε να πεις πως ο ένας ήταν το ακριβώς αντίθετο του άλλου. Για να καταλάβετε, ο ένας από αυτούς συγκέντρωνε επάνω του τις καλοσύνες όλες, ενώ ο άλλος δεν είχε ούτε μια χάρη, ο ένας ήταν κοντός και στρουμπουλός, ο άλλος ήταν ψηλός και αδύνατος, ο ένας είχε μια γενειάδα πλούσια και μακριά, ενώ ο άλλος είχε δυο τρίχες όλες και όλες στο πρόσωπο του, και, τέλος, ο ένας φορούσε πάντοτε μια κατακόκκινη, πορφυρή στολή, ενώ ο άλλος συνήθιζε να ντύνεται με μαύρα, κατάμαυρα σαν το πυκνό σκοτάδι ρούχα. Ο πρώτος λοιπόν λεγόταν Βασίλης, Αϊ Βασίλης, και ήταν ένας άνθρωπος πρόσχαρος, καλόκαρδος, ευγενικός και γενναιόδωρος, ενώ ο δεύτερος, ο αδερφός του, λεγόταν Σκρουτζ, και ήταν αγέλαστος, σκληρόκαρδος, αγενής και τσιγκούνης.

Μόνιμη έννοια του Αϊ Βασίλη στις γιορτές ήταν να μοιράσει δώρα σε όλα τα παιδιά του κόσμου, μα τα Χριστούγεννα αυτά, του 2016, αποφάσισε ασχοληθεί με κάτι άλλο, εξίσου για εκείνον σημαντικό: είχε, που λέτε, βαλθεί να κάνει τον αδερφό του να του χαμογελάσει ξανά, όπως τότε παλιά, και να κάνει τη σκληρή καρδιά του να σκιρτήσει πάλι από χαρά.

Το σκέφτηκε, το ξανασκέφτηκε και άλλη λύση δε βρήκε από το να τον πάει μια εκδρομή στην Πύλη, στο μικρό εκείνο γραφικό χωριό με τους χαρωπούς κατοίκους εκεί που όλοι χάρωνταν με το παραμικρό και που με την κάθε μία ευκαιρία που τους παρουσιαζόταν, ακόμη και στους δρόμους, έστηναν χορό.

Τι και αν ο Αϊ Βασίλης με τον Σκρουτζ δεν έμοιαζαν διόλου και, μάλιστα, διαφωνούσαν ανοικτά συνεχώς, ως αδέρφια που ήταν εύκολα μπορούσαν ακόμη να διαβάσουν ο ένας τη σκέψη του άλλου και αυτό που και που καταντούσε ενοχλητικό...

«Γελιέσαι αν νομίζεις πως θα σε αφήσω να με πας σε εκείνο το χωριό με τους χαχανούληδες...» συλλογιζόταν ο Σκρουτζ, καθώς ξεβίδωνε τις βίδες του έλκηθρου, ενώ σιγά σιγά το αποσυναρμολογούσε. «Το πόδι μου ούτε που θα πατήσει εκεί...» συμπλήρωσε κατενθουσιασμένος όταν πέταξε μακριά και το τελευταίο παξιμάδι.

Για κακή του τύχη όμως, τα ξωτικά, οι πιστοί και υπάκουοι βοηθοί του Αϊ Βασίλη, που δεν άφηναν τον Σκρουτζ από τα μάτια τους στιγμή, είδαν τι έκανε, και, προκειμένου να μην αντιληφθεί ο Αϊ Βασίλης τίποτα από όσα είχαν συμβεί και λυπηθεί, προτίμησαν να τα ταλαιπωρηθούν εκείνοι. Μάτι δεν έκλεισαν όλη τη νύχτα, μα τα κατάφεραν: έφτιαξαν ξανά το έλκηθρό του όπως ακριβώς ήταν και πριν.

Την παραμονή των Χριστουγέννων, νωρίς νωρίς ξύπνησαν όλοι, ετοίμασαν τις βαλίτσες τους βιαστικά και τώρα πια ήταν έτοιμοι να αναχωρήσουν.

«Μα... μα... μα πώς είναι δυνατόν... αφού... αφού... αφού το είχα κάνει φύλο και φτερό το έλκηθρο χτες...» μουρμούρησε ο Σκρουτζ, βλέποντας το καλογουαλισμένο έλκηθρο του Αϊ Βασίλη να είναι έτοιμο να τον υποδεχτεί, και τα ξωτικά, που από μακριά διάβασαν τα χείλη του, δεν άντεξαν, έσκασαν στα γέλια.

«Χο, χο, χο!» φώναξε ο Αϊ Βασίλης, και ευθύς οι τάρανδοι έσυραν το έλκηθρο και σε λιγότερο από ένα λεπτό το ανέβασαν ψηλά, στα σύννεφα.

Πώς να το έσκαγε από εκεί ο Σκρουτζ, πώς; Και πού να πήγαινε να κρυφτεί, στο φεγγάρι; Δεν είχε άλλη επιλογή από να δεθεί με τη ζώνη του και να περιμένει να φτάσουνε στη Πύλη. Ποιος ξέρει, ίσως και να μην ήταν τόσο άσχημα τελικά εκεί...

Γιορτή είχαν στήσει οι χαρωποί κάτοικοι της Πύλης για τον υποδεχτούν εντωμεταξύ, γιατί, για εκείνους, ο καθένας επισκέπτης τους ήταν ξεχωριστός και για τον καθένα από αυτούς είχαν κάτι καλό να πουν. Τι και αν για τον Σκρουτζ το μόνο αυτό καλό ήταν ότι είχε αδερφό τον Αϊ Βασίλη, δεν είχε απολύτως καμία σημασία.

Τον άρπαξαν από το χέρι, την ίδια κιάλας μέρα, και τον πήγαν στο ποτάμι. Τα γάργαρα νερά του ποταμού και οι ομορφιές της φύσης τον μάγεψαν στη στιγμή. Με ένα σωρό γλυκίσματα μπούκωσαν το στόμα του, και αυτός δειλά δειλά, άθελά του άρχισε να γλυκαίνεται από την αγάπη τους. Μετά τον πήγαν στο Περτούλι. Όλοι μαζί του έμαθαν να κάνει σκι, και όταν αυτός παραπατούσε και έσκαγε κάτω σαν σακί με πατάτες, ακόμη και τότε, τον χειροκροτούσαν εκείνοι. «Τι άνθρωποι είναι αυτοί;» αναρωτήθηκε κάποτε ο Σκρουτζ. «Μπα σε καλός τους, θα με τρελαίνουν...» συλλογίστηκε πάλι. Το κεφάλι του κόντευε να σπάσει, δεν μπορούσε να βγάλει άκρη μαζί τους, δεν μπορούσε να εξηγήσει τη συμπεριφορά τους δηλαδή.

Πριν τα ρολόγια των καλόκαρδων αυτών ανθρώπων δείξουν δώδεκα, τον ανέβασαν στην κορυφή της τοξότης εκείνης γέφυρας που πεντακόσια χρόνια πριν είχε χτιστεί από τον Άγιο Βησσαρίωνα και του πρόσφεραν εκεί αμέτρητα δώρα· δώρα φτηνά, δώρα όμως από καρδιάς, που σε εκείνον που ξέρει να τα εκτιμά είναι ανεκτίμητης αξίας.

Δε σκίρτησε απλώς η καρδιά του τότε, όπως ο αδερφός του επιθυμούσε, μα αυτό που ακολουθήσε ξεπερνούσε κάθε προσδοκία: Το πρόσωπό του έλαμψε μονομιάς, τα μάτια του σπίθες πια πετούσαν, το άλλοτε ανέκφραστο, κέρινο πρόσωπό του είχε αποκτήσει ζωή· είχε όμως και η ύπαρξή η ίδια αποκτήσει πλέον νόημα, και αυτό χάρη σε εκείνους: τους χαμογελαστούς κατοίκους της Πύλης.